

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 182

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 2 aprilie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE				
72.	— Lege privind măsurile pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante	2-5		
340.	— Decret pentru promulgarea Legii privind măsurile pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante.....	5		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 140 din 7 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (7) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare	6-7			
Decizia nr. 141 din 7 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 teza finală din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	7-10			
Decizia nr. 146 din 7 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (3 ¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de				
			proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	10-12
			Decizia nr. 171 din 19 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor	12-14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
		125.	— Hotărâre privind ocuparea posturilor vacante după data de 1 ianuarie 2013 pentru personalul din sistemul de asistență socială	15
ACTE ALE PARTIDELOR POLITICE				
			Cuantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2012, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale — Forumul Democrat al Germanilor din România — Forumul Județean Sălaj.....	16
			Cuantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2012, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale — Asociația Liga Albanezilor din România	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind măsurile pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante**

În vederea promovării competitivității mediului de afaceri și pentru consolidarea funcționalității pieței românești, ca parte integrantă a pieței interne a Uniunii Europene, se impune crearea unor mecanisme eficiente pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată rezultând din contractele încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante, în scopul transpunerii Directivei 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale, denumită în continuare *Directiva*,

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I**Dispoziții generale****ARTICOLUL 1****Domeniul de aplicare**

(1) Prezenta lege se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile, constând în obligații de plată a unor sume de bani care rezultă dintr-un contract încheiat între profesioniști sau între aceștia și o autoritate contractantă, contractul având ca obiect furnizarea de bunuri sau prestarea de servicii, inclusiv proiectarea și execuția lucrărilor publice, a clădirilor și a lucrărilor de construcții civile.

(2) Nu sunt incluse în sfera de aplicare a prezentei legi:

a) creanțele înscrise la masa credală în cadrul unei proceduri de insolvență și creanțele ce fac obiectul unui mandat ad-hoc, concordat preventiv ori al unei înțelegeri încheiate ca urmare a unei negocieri extrajudiciare de restructurare a datoriilor unei societăți;

b) contractele încheiate între profesioniști și consumatori.

ARTICOLUL 2**Definiții**

În sensul prezentei legi, expresiile și termenii de mai jos au următorul înțeles:

1. *autoritate contractantă*:

a) orice autoritate publică a statului român, care acționează la nivel central, regional sau local;

b) orice organism de drept public, altul decât cel prevăzut la lit. a), cu personalitate juridică, care a fost înființat pentru a satisface nevoi de interes general, fără scop lucrativ, și care se află în cel puțin una dintre următoarele situații:

(i) este finanțat, în majoritate, de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către alt organism de drept public;

(ii) se află în subordinea sau este supus controlului unei autorități contractante, astfel cum este definită la lit. a), sau unui alt organism de drept public;

(iii) în componența consiliului de administrație ori, după caz, a consiliului de supraveghere și directoratului, mai mult de jumătate din numărul membrilor sunt numiți de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către alt organism de drept public;

c) orice asociere formată de una sau mai multe autorități contractante dintre cele prevăzute la lit. a) sau b);

2. *profesionist* — orice persoană fizică sau juridică care exploatează o întreprindere cu scop lucrativ;

3. *întârzierea în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani* — neefectuarea plății la termenul stabilit prin contract sau prin lege, în condițiile art. 3 alin. (1) și ale art. 8 alin. (1);

4. *suma datorată* — suma care ar fi trebuit să fie plătită în termenul contractual sau legal de plată și alte sume menționate în factură sau în cererea echivalentă de plată.

CAPITOLUL II**Contracte între profesioniști****ARTICOLUL 3****Determinarea dobânzii**

(1) În raporturile dintre profesioniști, creanța constând în prețul bunurilor livrate sau tariful serviciilor prestate produce dobânzi penalizatoare în cazul în care:

a) creditorul, inclusiv subcontractații acestuia, și-au îndeplinit obligațiile contractuale;

b) creditorul nu a primit suma datorată la scadență, cu excepția cazului în care debitorului nu îi este imputabilă întârzierea.

(2) Dobânda penalizatoare curge de la scadență până la momentul plății, în condițiile dispozițiilor art. 1.535 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare.

(3) Dacă termenul de plată nu a fost prevăzut în contract, dobânda penalizatoare curge de la următoarele termene:

a) după 30 de zile calendaristice de la data primirii de către debitor a facturii sau a oricărei alte asemenea cereri echivalente de plată;

b) dacă data primirii facturii ori a unei cereri echivalente de plată este incertă sau anterioară primirii bunurilor sau prestării serviciilor, după 30 de zile calendaristice de la recepția mărfurilor sau prestarea serviciilor;

c) dacă legea sau contractul stabilește o procedură de recepție ori de verificare, permițând certificarea conformității mărfurilor sau serviciilor, iar debitorul a primit factura ori cererea echivalentă de plată la data recepției sau verificării ori anterior acestei date, după 30 de zile calendaristice de la această dată.

(4) Procedura de recepție sau verificare prevăzută la alin. (3) lit. c) nu poate depăși 30 de zile calendaristice de la data recepției bunurilor sau prestării serviciilor. Prin excepție, părțile pot stipula în contract un termen mai mare de 30 de zile calendaristice, sub rezerva ca această clauză să nu fie abuzivă, potrivit art. 12.

ARTICOLUL 4

Dobânda legală penalizatoare

Dacă părțile nu au stabilit nivelul dobânzii pentru plata cu întârziere, se va aplica dobânda legală penalizatoare, calculată potrivit art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, aprobată prin Legea nr. 43/2012. Rata de referință a dobânzii legale în vigoare în prima zi calendaristică a semestrului se aplică pe întregul semestru.

ARTICOLUL 5

Termenul contractual de plată

(1) În raporturile dintre profesioniști, termenul de plată nu poate fi mai mare de 60 de zile calendaristice. Prin excepție, părțile pot stipula în contract un termen de plată mai mare, sub rezerva ca această clauză să nu fie abuzivă, potrivit art. 12.

(2) Părțile pot conveni efectuarea plății în mod eșalonat, în acest caz, dobânzile penalizatoare și celelalte despăgubiri prevăzute de prezenta lege se calculează prin raportare la suma scadentă.

(3) Părțile nu pot conveni cu privire la data emiterii/primirii facturii. Orice clauză prin care se stipulează un termen de emiterie/primire a facturii este lovită de nulitate absolută.

CAPITOLUL III

Contracte între profesioniști și autorități contractante

ARTICOLUL 6

Termenul legal de plată

(1) Autoritățile contractante execută obligația de plată a sumelor de bani rezultând din contractele încheiate cu profesioniști cel târziu la:

a) 30 de zile calendaristice de la data primirii facturii sau a oricărei altei cereri echivalente de plată;

b) 30 de zile calendaristice de la data recepției bunurilor sau prestării serviciilor, dacă data primirii facturii ori a unei cereri echivalente de plată este incertă sau anterioară recepției bunurilor sau prestării serviciilor;

c) 30 de zile calendaristice de la recepție sau verificare, dacă prin lege sau prin contract se stabilește o procedură de recepție ori de verificare pentru certificarea conformității mărfurilor sau serviciilor, iar autoritatea contractantă a primit factura ori cererea echivalentă de plată la data recepției sau verificării ori anterior acestei date.

(2) Procedura de recepție sau verificare prevăzută la alin. (1) lit. c) nu poate depăși 30 de zile calendaristice de la data primirii bunurilor sau prestării serviciilor. Prin excepție, în cazuri justificate în mod obiectiv de natura sau caracteristicile contractului, procedura de recepție sau verificare poate avea o durată mai mare de 30 de zile calendaristice, dacă sunt stabilite expres în contract și în documentația achiziției atât termenul de recepție, cât și motivele obiective, sub rezerva ca această clauză să nu fie abuzivă, în sensul art. 12.

(3) Părțile nu pot conveni cu privire la data emiterii/primirii facturii. Orice clauză prin care se stipulează un termen de emiterie/primire a facturii este lovită de nulitate absolută.

(4) În cazul instituțiilor publice din domeniul sănătății și entităților publice care furnizează servicii medicale de sănătate, termenul legal de plată pentru obligațiile bănești rezultând din contracte încheiate cu profesioniști este de cel mult 60 de zile calendaristice, care se calculează potrivit prevederilor alin. (1).

ARTICOLUL 7

Termenul contractual de plată

(1) Termenele de plată stabilite în contract pentru executarea obligațiilor autorităților contractante nu pot fi mai mari decât termenele stabilite potrivit art. 6 alin. (1). În mod excepțional, părțile pot stipula un termen de plată de maximum 60 de zile calendaristice, dacă acesta este stabilit expres în contract și în documentația achiziției și este obiectiv justificat, ținând cont de natura sau caracteristicile specifice ale contractului, sub rezerva ca această clauză să nu fie abuzivă, în sensul art. 12.

(2) Dispozițiile art. 5 alin. (2), privitoare la plățile eșalonate, se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 8

Dobânda penalizatoare

(1) În raporturile dintre autoritățile contractante și profesioniști, creanța de plată constând în prețul bunurilor livrate sau tariful serviciilor prestate produce dobânzi penalizatoare dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 3 alin. (1).

(2) Dobânda penalizatoare pentru plata cu întârziere curge de la termenul stipulat în contract sau, în cazul în care nu a fost stipulat în contract, de la expirarea termenelor prevăzute la art. 6 alin. (1), în condițiile dispozițiilor art. 1.535 din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare. Prevederile art. 4 se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL IV

Costurile de recuperare a creanței

ARTICOLUL 9

Cheltuieli pentru recuperarea creanței

Creditorul poate pretinde daune-interese pentru toate cheltuielile făcute pentru recuperarea creanței, în condițiile neexecutării la timp a obligației de plată de către debitor.

ARTICOLUL 10

Daune-interese minimale

(1) Fără a aduce atingere drepturilor prevăzute la art. 9, dacă sunt întrunite condițiile întârzierii la plată, creditorul poate pretinde debitorului plata contravalorii în lei la data plății a sumei de 40 euro, reprezentând daune-interese suplimentare minimale.

(2) Obligația de plată a sumei prevăzute la alin. (1) este scadentă de la data la care curge dobânda penalizatoare, potrivit prevederilor art. 3 alin. (2) și (3) sau, după caz, ale art. 8 alin. (2).

(3) Suma prevăzută la alin. (1) este suplimentară cheltuielilor aferente unei eventuale proceduri de executare silită.

ARTICOLUL 11

Contracte cu avansuri

În cazul acordării de avansuri de către autoritatea contractantă, potrivit legii, prevederile art. 8—10 se aplică pentru diferența dintre obligațiile de plată și avansurile acordate.

CAPITOLUL V

Clauze contractuale și practici abuzive

ARTICOLUL 12

Noțiuni

Practica sau clauza contractuală prin care se stabilește în mod vădit inechitabil, în raport cu creditorul, termenul de plată, nivelul dobânzii pentru plata întârziată sau al daunelor-interese suplimentare este considerată abuzivă.

ARTICOLUL 13

Calificarea clauzelor și a practicilor abuzive

În determinarea caracterului abuziv al unei clauze sau practici, instanța ține cont de toate circumstanțele cauzei, în special de:

- a) abaterile grave de la practicile statornicite între părți sau de la uzanțele conforme ordinii publice sau bunelor moravuri;
- b) nerespectarea principiului buneii-credințe și a principiilor de diligență în executarea obligațiilor;
- c) natura bunurilor sau serviciilor;
- d) neprevăderea motivelor obiective de derogare de la termenele de plată sau de la rata dobânzii, potrivit prezentei legi;
- e) poziția dominantă a cocontractantului în raport cu o întreprindere mică sau mijlocie.

ARTICOLUL 14

Clauze calificate de lege ca abuzive

Sunt calificate ca abuzive, nefiind necesară verificarea existenței circumstanțelor prevăzute la art. 13 sau a altor circumstanțe specifice cauzei, clauzele contractuale care:

- a) exclud posibilitatea aplicării de dobânzi penalizatoare sau stabilesc dobânzi penalizatoare inferioare dobânzii legale penalizatoare;
- b) fixează o obligație de punere în întârziere pentru a opera curgerea dobânzilor;
- c) prevăd un termen mai mare de la care creanța produce dobânzi decât cel prevăzut la art. 3 alin. (3) sau, după caz, la art. 6 și art. 7 alin. (1);
- d) fixează, în contractele dintre profesioniști și autorități contractante, un termen de plată mai mare decât cel prevăzut la art. 7 alin. (1);
- e) elimină posibilitatea plății de daune-interese suplimentare;
- f) stabilesc un termen pentru emiterea/primirea facturii.

ARTICOLUL 15

Sanțiuni

- (1) Clauzele abuzive sunt lovite de nulitate absolută.
- (2) Răspunderea patrimonială pentru prejudiciile cauzate de clauzele și practicile abuzive este atrasă potrivit prevederilor Legii nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare.

CAPITOLUL VI

Dispoziții procedurale

ARTICOLUL 16

Ordonanța de plată

Dacă debitorul întârzie în efectuarea plății, creditorul poate obține un titlu executoriu prin procedura ordonanței de plată, prevăzută de dispozițiile art. 1.013—1.024 din cadrul titlului IX al Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

ARTICOLUL 17

Tratament egal

Dispozițiile art. 1.013—1.024 din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică, în aceleași condiții, tuturor creditorilor stabiliți în Uniunea Europeană.

CAPITOLUL VII

Cadrul organizatoric al organizațiilor neguvernamentale ale profesioniștilor

ARTICOLUL 18

Rolul organizațiilor patronale

(1) Organizațiile patronale reprezentative, potrivit legii, și membrii acestora veghează la respectarea drepturilor conferite de prezenta lege.

(2) Autoritățile publice colaborează cu organizațiile patronale reprezentative pentru promovarea drepturilor conferite prin prezenta lege.

ARTICOLUL 19

Drepturi

Organizațiile patronale reprezentative, potrivit legii, au următoarele drepturi:

- a) de a fi consultate, cu ocazia elaborării proiectelor de acte normative din domeniul achizițiilor publice și actelor normative ce au ca scop sau efect încurajarea disciplinei contractuale;
- b) de a introduce acțiuni în justiție pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale membrilor lor, în special acțiuni în anularea clauzelor abuzive și în constatarea practicilor abuzive;
- c) de a informa opinia publică, prin mass-media, cu privire la practicile și clauzele abuzive identificate;
- d) de a elabora, singure sau în colaborare cu instituții publice, coduri de promovare a disciplinei contractuale, de dezvoltare a uzanței plății la termen;
- e) de a organiza, singure sau în colaborare cu instituții publice, campanii de informare a mediului de afaceri asupra drepturilor și obligațiilor instituite de prezenta lege și cu privire la remediile judiciare pentru protecția drepturilor prevăzute de prezenta lege.

CAPITOLUL VIII

Completarea unor acte normative incidente

ARTICOLUL 20

După alineatul (2) al articolului 3 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din

29 august 2011, aprobată prin Legea nr. 43/2012, se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) În raporturile dintre profesioniști și între aceștia și autoritățile contractante, dobânda legală penalizatoare se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință plus 8 puncte procentuale.”

CAPITOLUL IX

Dispoziții tranzitorii și finale

ARTICOLUL 21

Dispozițiile prezentei legi, cu excepția prevederilor art. 15, nu sunt aplicabile obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante înainte de data intrării în vigoare a prezentei legi.

ARTICOLUL 22

Termenul *profesionist* prevăzut la art. 3 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu completările aduse prin prezenta lege, va avea sensul prevăzut la art. 2 pct. 2 din prezenta lege.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 28 martie 2013.

Nr. 72.

ARTICOLUL 23

În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Ministerul Justiției informează Comisia Europeană cu privire la opțiunea României de a face uz de dispozițiile art. 4 alin. (4) lit. b) din Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale.

ARTICOLUL 24

La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

a) art. 1.017 alin. (2) pct. 1 și 2 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012, cu modificările și completările ulterioare;

b) orice alte dispoziții contrare.

*

Prezenta lege transpune Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 48 din 23 februarie 2011.

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind măsurile pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind măsurile pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 27 martie 2013.

Nr. 340.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 140**

din 7 martie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (7)
din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Florom Prodimpex” — S.R.L. din Voluntari în Dosarul nr. 1.171/93/2012 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.557D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat reprezintă opțiunea legiuitorului, de natură a nu afecta organizarea cercetării științifice în acest domeniu și fără a afecta exercitarea drepturilor și a libertăților cetățenilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.171/93/2012, **Tribunalul Ilfov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Florom Prodimpex” — S.R.L. din Voluntari într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în pretenții formulate de către o stațiune de cercetare-dezvoltare în domeniul pomiculturii.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că interpretarea dispozițiilor de lege criticate în sensul scutirii de la plata taxei judiciare de timbru și a stațiunilor de cercetare-dezvoltare, pe lângă cele menționate expres în cuprinsul prevederii legale criticate, și anume unitățile de cercetare-dezvoltare aflate în subordinea sau în coordonarea Academiei

de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, contravine dispozițiilor constituționale referitoare la exercitarea drepturilor și a libertăților constituționale cu bună-credință. Se mai arată că interpretarea textului de lege criticat în sensul menționat mai sus contravine finalității urmărite de legiuitor la edictarea normei legale, având în vedere faptul că operațiunea juridică a interpretării unei norme de drept trebuie să aibă în vedere scopul urmărit de legiuitor la edictarea acesteia, iar, pe de altă parte, în aplicarea metodei de interpretare logice nu se poate folosi în mod exclusiv argumentul *per a contrario*.

Tribunalul Ilfov — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că legiuitorul poate institui scutirea de la plata taxelor judiciare de timbru pentru anumite părți din proces, fără a aduce vreo atingere principiului constituțional al egalității în drepturi, iar această scutire nu conduce în mod automat la încălcarea normei constituționale privind exercitarea drepturilor și a libertăților cu bună-credință.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece motivarea excepției de neconstituționalitate vizează exclusiv aspecte referitoare la aplicarea și interpretarea legii în cauza dedusă judecării instanței.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 9 din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 și 399 bis din 7 iunie 2011.

Având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate și în temeiul art. 62 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 260 din 21 aprilie 2010, Curtea urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile art. 6 alin. (7) din Legea nr. 45/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 30 martie 2009, astfel cum acestea au fost introduse prin art. I pct. 9 din Legea nr. 72/2011.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(7) *Cererile și acțiunile în justiție adresate instanțelor de către ASAS și de către unitățile de cercetare-dezvoltare sunt scutite de taxa judiciară de timbru.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 57 — *Exercitarea drepturilor și a libertăților.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției susține, în esență, că interpretarea și aplicarea prevederilor legale criticate în sensul în care permit scutirea de la plata taxei judiciare de timbru și a stațiunilor de cercetare-dezvoltare, pe lângă entitățile menționate expres în cuprinsul prevederii legale criticate, și anume unitățile de cercetare-dezvoltare aflate în subordinea sau în coordonarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” (denumită în continuare ASAS), sunt neconstituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (7) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Florom Prodimpex” — S.R.L. din Voluntari în Dosarul nr. 1.171/93/2012 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 141

din 7 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 teza finală din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 teza finală din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă în Dosarul nr. 3.983/118/2012 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.581D/2012.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Constanța, consilier juridic Cristina Sârbu, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul părții Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Constanța solicită respingerea excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat respectă principiul interesului superior al copilului, precum și egalitatea în drepturi a copiilor, astfel cum aceasta este reglementată prin art. 24 paragraful 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. Arată că, deși titularul drepturilor de asistență socială este copilul, acestea se exercită prin părinții săi ca reprezentanți legali, exercitare care în cazul de față se realizează prin delegarea către persoana ori instituția ce asigură protecția socială. Astfel, în situația copilului lipsit de ocrotire părintească, pentru care comisia pentru protecția copilului sau instanța de judecată a instituit măsura de protecție socială a plasamentului, părinții acestuia își păstrează drepturile și obligațiile părintești, însă acestea sunt îndeplinite de către președintele consiliului județean, respectiv de către primarul sectorului municipiului București. Prin urmare, este firească soluția legislativă potrivit căreia sumele vărsate cu titlu de contribuție lunară a părinților la întreținerea copilului în privința căruia s-a dispus măsura plasamentului se constituie venit la bugetul județului, respectiv la cel al sectorului municipiului București de unde provine copilul. Pe de altă parte, arată că această soluție legislativă are în practică un impact social amplu, descurajând părinții de la abandonarea copiilor. Depune concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că situațiile prezentate de instanța de judecată, respectiv cea a copilului în privința căruia a fost instituită măsura plasamentului, pe de o parte, respectiv cea a copilului aflat sub ocrotirea părinților săi, pe de altă parte, nu sunt analoge. Arată că, în situația în care a fost dispusă măsura plasamentului, părinții copilului își păstrează drepturile și obligațiile părintești, care sunt exercitate de instituția de protecție socială prin intermediul familiei sau al persoanei care a luat în plasament copilul. În acest caz, contribuția părintelui la întreținerea copilului nu se varsă în contul asistentului maternal, acesta fiind în raporturi de muncă cu Direcția generală de asistență socială și protecția copilului. De altfel, soluția legislativă criticată este în interesul superior al copilului, contribuind la creșterea și dezvoltarea lui armonioasă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.983/118/2012, **Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 teza finală din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului**, excepție ridicată de instanța de judecată din oficiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind instituirea măsurii de plasament.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată susține că prevederile legale criticate, potrivit cărora sumele stabilite cu titlu de contribuție lunară a părinților la întreținerea copilului în privința căruia a fost instituită măsura plasamentului se constituie ca venituri la bugetul autorității publice locale din cadrul unității administrativ-teritoriale de unde provine copilul, nefiind un drept personal al acestuia, ca în cazul minorului aflat sub ocrotirea părinților săi, contravin principiului constituțional al egalității în drepturi, precum și dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 49 alin. (1) și (2),

potrivit cărora statul este garantul respectării principiului interesului superior al copilului.

Se arată în acest sens că, potrivit prevederilor art. 1 din Legea nr. 272/2004, scopul urmărit de legiuitor a fost crearea unui cadru legislativ care să contribuie la respectarea, promovarea și garantarea drepturilor copilului, prin raportarea autorităților publice, a organismelor private autorizate, precum și a persoanelor fizice și juridice responsabile de protecția copilului la drepturile acestuia, astfel cum ele sunt stabilite prin Constituție și legile interne, precum și prin actele internaționale în materie la care România este parte.

De asemenea, art. 2 din același act normativ statuează că orice act decizional trebuie să se subordoneze cu prioritate interesului superior al copilului, iar intervenția statului trebuie să fie complementară celei principale, care revine părinților [art. 5 alin. (4) și art. 45 alin. (2) din același act normativ].

Prin urmare, arată instanța de judecată care a invocat din oficiu excepția de neconstituționalitate, în temeiul cadrului legal astfel instituit, copilul aflat în dificultate, fiind lipsit, temporar sau definitiv, de ocrotirea părinților săi, nu poate fi supus, în privința drepturilor sale, unui tratament discriminatoriu în raport cu cel aflat sub autoritatea părintească și față de care părinții își exercită benevol obligațiile legale. Procedându-se în acest mod se realizează o restrângere a exercițiului unui drept al minorului, ca efect al unei măsuri disproporționate și care nu este necesară într-o societate democratică, creându-se o situație de inegalitate juridică între minori, după cum se află sau nu în întreținerea părinților, ceea ce contravine și principiului respectării interesului superior al copilului.

Este adevărat că, în temeiul prevederilor art. 5 alin. (3) din actul normativ criticat, răspunderea pentru creșterea și asigurarea dezvoltării copilului revine, în subsidiar față de părinți, colectivității locale din care fac parte copilul și familia sa și, în acest sens, autoritățile administrației publice locale au obligația de a sprijini părinții sau reprezentantul legal al copilului în realizarea obligațiilor ce le revin. Sumele de bani avansate în acest scop pot face obiectul unei acțiuni în regres față de părinți, însă nu pot justifica o executare silită a drepturilor cuvenite copilului, prin impunerea pe cale judecătorească a obligației părintelui de întreținere în favoarea copilului, în condițiile dreptului comun, însă a cărei executare nu se face în patrimoniul debitorului obligației, ci în cel al bugetului local.

În consecință, se apreciază că, prin „confiscarea” sumei reprezentând obligația de întreținere stabilită în favoarea minorului pentru care a fost instituită măsura plasamentului de către bugetul autorității publice locale, se tinde la o confuziune în sens juridic între drepturile patrimoniale ale copilului aflat în dificultate și patrimoniul autorităților publice locale din care sunt suportate cheltuielile generate de plata alocațiilor și sumele necesare întreținerii lui, dar și la o inechitate în aplicarea legii, având în vedere că suma stabilită cu titlu de contribuție a părinților la întreținerea copilului aflat în plasament excedează prin quantum cheltuielilor suportate în mod corelativ de către autoritatea locală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că situația juridică a unui copil aflat sub autoritatea părintească este diferită de situația celui în privința căruia s-a dispus o măsură specială de protecție, astfel încât este justificată instituirea unui tratament juridic diferit. Soluția legislativă criticată urmărește tocmai acordarea unei protecții speciale drepturilor copilului lipsit de autoritatea părintească, în deplin acord cu dispozițiile art. 49 din Constituție,

iar împrejurarea că sumele încasate cu titlu de contribuție lunară a părinților se fac venit la bugetul local nu poate fi calificată drept confiscare, în condițiile în care subzistă obligația părinților de întreținere a copilului față de care a fost instituită măsura plasamentului, iar sumele respective sunt utilizate pentru a se asigura creșterea, educarea și dezvoltarea acestuia.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, arătând că acestea se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată prin ipoteza normei legale, iar minorii în privința cărora a fost instituită o măsură de protecție specială nu sunt în aceeași situație juridică cu cei care se află sub autoritatea părintească. Nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia încasarea sumelor cu titlu de contribuție lunară a părinților la întreținerea copilului față de care a fost instituită măsura plasamentului de către bugetul autorității publice locale ar reprezenta o confiscare, având în vedere că prevenirea separării copilului de familia sa, precum și măsurile de protecție specială a acestuia se finanțează și din bugetele locale ale județelor sau ale sectoarelor municipiului București, potrivit prevederilor art. 118 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 272/2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 63 teza finală din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004.

Art. 63 din Legea nr. 272/2004 are următorul cuprins: *„Comisia pentru protecția copilului sau, după caz, instanța care a dispus plasamentul copilului va stabili, dacă este cazul, și cuantumul contribuției lunare a părinților la întreținerea acestuia, în condițiile stabilite de Codul familiei. Sumele astfel încasate se constituie venit la bugetul județului, respectiv la cel al sectorului municipiului București de unde provine copilul.”*

Instanța de judecată care a invocat din oficiu excepția apreciază că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (1) referitor la universalitatea drepturilor, libertăților și a obligațiilor, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 49 alin. (1) privind protecția socială a copiilor și a tinerilor și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 50 și art. 55 lit. a) din Legea nr. 272/2004, una dintre măsurile de protecție specială a copilului lipsit, temporar sau definitiv, de ocrotirea părinților săi ori a celui care, în vederea protejării intereselor sale, nu poate fi lăsat în grija acestora este plasamentul. Potrivit art. 58 alin. (1) și art. 60 alin. (3), măsura are caracter temporar și ocrotitorii pot fi o persoană sau familie, un asistent maternal sau un serviciu de tip rezidențial, cum sunt cele prevăzute la art. 110 alin. (2) din același act normativ, urmărindu-se plasarea copilului, cu prioritate, la familia extinsă sau la familia substitutivă, menținerea fraților împreună, precum și facilitarea exercitării de

către părinți a dreptului de a-și vizita copilul și de a menține legătura cu acesta.

De asemenea, art. 62 coroborat cu art. 56 lit. b) și e) din același act normativ stabilește că drepturile și obligațiile părintești față de copil se mențin pe toată durata măsurii plasamentului dispus de către comisia pentru protecția copilului, în cazul copilului care nu poate fi lăsat în grija părinților din motive neimputabile acestora sau a celui care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și care nu răspunde penal.

În situația copilului ai căror părinți au fost decăzuți sau li s-a aplicat pedeapsa interzicerii drepturilor părintești și în privința cărora nu a putut fi instituită tutela, fiind dispusă măsura plasamentului, drepturile și obligațiile părintești sunt exercitate de către președintele consiliului județean, respectiv de către primarul sectorului municipiului București [art. 62 alin. (2) din Legea nr. 272/2004].

În acest context, prevederile art. 63 teza ultimă din Legea nr. 272/2004, textul de lege criticat în prezenta cauză, dispun că sumele încasate cu titlu de contribuție lunară a părinților la întreținerea copilului față de care instanța de judecată a dispus măsura plasamentului se constituie venit la bugetul județului, respectiv la cel al sectorului municipiului București de unde provine copilul.

În același sens, și art. 510 din noul Codul civil prevede că decăderea din exercițiul drepturilor părintești nu scutește părintele de obligația de a da întreținere copilului.

Curtea constată că această soluție legislativă este pe deplin justificată de atribuția autorității administrației publice locale de a asigura protecția specială a copilului aflat în dificultate, sens în care, potrivit prevederilor art. 112 din actul normativ criticat, are obligația să organizeze, în mod autonom sau prin asociere, servicii de tip familial și de tip rezidențial, potrivit nevoilor identificate.

Mai mult, dată fiind conduita părintelui care, din cauza purtării abuzive ori a neglijenței grave în îndeplinirea obligațiilor părintești, a fost decăzut din drepturile sale firești față de copil, este puțin probabil că acesta își va executa de bunăvoie obligația legală de întreținere, astfel încât, în aplicarea principiului interesului superior al copilului, potrivit art. 118 și 119 din Legea nr. 272/2004, finanțarea sistemului de protecție specială a copilului se face din bugetul local al unităților administrativ-teritoriale, precum și, respectiv, de la bugetul de stat, în cazul acordării alocației lunare de plasament persoanei sau reprezentantului familiei care a luat în plasament copilul. De asemenea, potrivit art. 121 din același act normativ, primarii acordă prestații financiare excepționale în situația în care familia care îngrijește copilul se confruntă temporar cu probleme financiare determinate de o situație excepțională și care pune în pericol dezvoltarea armonioasă a acestuia, precum și ca urmare a necesității suportării unor cheltuieli particulare destinate menținerii legăturii copilului cu familia sa.

Pentru aceste considerente, Curtea constată că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 49 alin. (1) privind protecția socială a copiilor și a tinerilor, precum și în art. 15 alin. (1) referitor la universalitatea drepturilor, libertăților și a obligațiilor.

În ceea ce privește invocarea încălcării principiului constituțional al egalității în drepturi, Curtea constată că situația juridică în care se află copilul lipsit de ocrotirea părinților săi sau a celui care, în vederea protejării intereselor sale, nu poate fi lăsat în grija acestora nu este identică cu situația juridică a aceluia care se bucură pe deplin de ocrotirea părintească, astfel încât este pe deplin justificat un regim juridic diferit.

În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire

trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rezonabil. (A se vedea, cu titlu exemplificativ, deciziile nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, nr. 135 din 5 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, nr. 107 din 13 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, nr. 202 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 512 din 16 iunie 2005, nr. 82 din 7 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 13 aprilie 2012.)

În fine, Curtea reține, referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, că, întrucât nu s-a constatat încălcarea niciunui drept fundamental, pentru aceleași considerente, acest text constituțional nu are incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 teza finală din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă în Dosarul nr. 3.983/118/2012.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 146

din 7 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (3¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

La apelul nominal răspund, pentru partea Arhiepiscopia Bucureștilor, consilierii juridici Paul Valerie Chiru și Silviu-Andrei Vlădăreanu. Lipsesc celelalte părți, precum și autorul excepției de neconstituționalitate, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Reprezentanții părții Arhiepiscopia Bucureștilor solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că, în aplicarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, terenurile cu vegetație forestieră au fost restituite prin reconstituirea dreptului de proprietate asupra acestora, cu anumite excepții, respectiv a unor terenuri situate în județele Prahova și Ilfov. Spre deosebire de Legea nr. 61/1937 pentru înzestrarea unor mănăstiri ortodoxe din țară cu întinderi de păduri și alte terenuri, în cuprinsul căreia noțiunea de „înzestrare” avea semnificația de „folosință veșnică și perpetuă”, prin Legea nr. 261/2008 privind modificarea și completarea art. 29 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, legiuitorul a clarificat înțelesul acestei noțiuni, statuând în mod expres că terenurile forestiere se dobândesc în proprietate. Invocă cele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.654 din 15 decembrie 2009.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 261/2008 privind modificarea și completarea art. 29 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva — Direcția Silvică Dâmbovița în Dosarul nr. 2.621/262/2011 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 31D/2013.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 2.621/262/2011, **Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I alin. (1) din Legea nr. 261/2008 privind modificarea și completarea art. 29 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997**, excepție ridicată de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva — Direcția Silvică Dâmbovița într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra unei suprafețe de pădure.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că, potrivit dispozițiilor art. 136 alin. (3) teza finală și alin. (4) din Constituție, bunurile care, în temeiul legii organice, fac obiectul exclusiv al proprietății publice, pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică.

Potrivit legii organice, respectiv art. 3 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, bunurile de uz sau de interes public național, declarate ca atare prin lege, fac parte din domeniul public al statului. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, terenurile forestiere proprietate publică a statului nu pot face obiectul constituirii dreptului de proprietate sau al vreunui dezmembrământ al acestuia. În opinia autorului excepției, rezultă din coroborarea acestor texte legale și constituționale că legiuitorul putea să dispună asupra unui teren forestier, care făcea parte din domeniul public al statului, în favoarea unei persoane juridice de utilitate publică, astfel cum este, în temeiul art. 8 alin. (1) din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, și structura de cult religios, numai prin darea lui în folosință gratuită, iar nu prin dobândirea în proprietate, astfel cum dispune textul de lege criticat.

Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că reglementarea condițiilor și a modalităților în care operează reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de fostele cooperative agricole de producție către foștii proprietari sau către moștenitorii acestora constituie opțiuni ale legiuitorului și au la bază exercitarea dreptului statului de a decide asupra modului în care sunt reparate abuzurile săvârșite în trecut cu privire la proprietatea funciară.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă prevederile art. I alin. (1) din Legea nr. 261/2008 privind modificarea și completarea art. 29 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 10 noiembrie 2008.

Analizând acest act normativ, Curtea constată că art. I din Legea nr. 261/2008 cuprinde două puncte, astfel încât, în realitate, în conformitate și cu motivarea autorului excepției de neconstituționalitate, referirea la art. I alin. (1) din Legea nr. 261/2008 este făcută la dispozițiile art. I pct. 1 din același act normativ, care are un conținut identic, și care a modificat și completat dispozițiile art. 29 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, precum și în temeiul art. 62 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 1 din Legea nr. 261/2008, potrivit căreia: *„Structurile de cult prevăzute la alin. (2), care au avut în folosință sau în înzestrare terenuri cu destinație forestieră, potrivit prevederilor Legii nr. 61/1937 pentru înzestrarea unor mănăstiri ortodoxe din țară cu întinderi de păduri și alte terenuri, publicată în Monitorul Oficial, nr. 66 din 20 martie 1937, astfel cum a fost modificată prin Decretul-lege nr. 47/1938, publicat în Monitorul Oficial nr. 74 din 30 martie 1938, cu modificările și completările ulterioare, dobândesc în proprietate respectivele suprafețe.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 136 alin. (3) și (4) referitor la proprietatea publică și la bunurile proprietate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală, și cu o motivare identică.

Astfel, prin Decizia nr. 983 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 4 ianuarie 2013, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând că, potrivit art. 1 din Legea nr. 61/1937, noțiunea de „înzestrare” din titlul Legii nr. 61/1937 avea semnificația de atribuire *„în deplină și perpetuă folosință”*. Mai mult, acest articol precizează și scopul atribuirii acestor suprafețe de pădure și alte terenuri, și anume ca veniturile obținute din exploatarea acestora să servească *„exclusiv pentru conservarea și restaurarea clădirilor monumentelor istorice aparținând acestor mănăstiri, precum și pentru întreținerea diferitelor școli-ateliere, tipografii, aziluri, orfelinate, instituții de asistență socială și sanitare etc.”*

Curtea a statuat că mănăstirile înzestrate de către stat cu astfel de terenuri dobândeau, potrivit legii, „folosință deplină și perpetuă”, precum și dreptul de a culege fructele, dar aceste bunuri cu care au fost înzestrate unele mănăstiri ortodoxe astfel cum sunt nominalizate expres în anexa la Decretul-lege

nr. 47/1938 (care a modificat Legea nr. 61/1937), intitulată „*Tabloul mănăstirilor înzestrate și al suprafețelor de pădure atribuite fiecăreia*”, au fost atribuite în proprietate acestora, întrucât numai dreptul de proprietate este perpetuu, nu și folosința.

Prin decizia menționată, Curtea a mai reținut că, sub imperiul actualului regim constituțional, legiuitorul român a adoptat o serie de legi reparatorii în domeniul funciar, între care se numără și Legea nr. 1/2000.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (31) din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, text de lege criticat și în prezenta cauză, centrele eparhiale, protoierile, mănăstirile, schiturile, parohiile, filialele și alte structuri ale unităților de cult îndreptățite să solicite, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (2) din Legea nr. 1/2000, reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere dobândesc în proprietate respectivele suprafețe de teren. Prin urmare, în concepția legiuitorului primar din anul 2008, dată la care a fost

adoptată legea de modificare a Legii nr. 1/2000, noțiunea juridică de „înzestrare” echivala cu dobândirea unui drept de proprietate, ceea ce, în consecință, îndreptățește structurile de cult să solicite reconstituirea acestuia.

De altfel, Curtea s-a mai pronunțat asupra acestei soluții legislative (spre exemplu, Decizia nr. 1.654 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 22 ianuarie 2010), statuând că reglementarea modalităților de reconstituire a dreptului de proprietate în cazul structurilor de cult constituie opțiuni ale legiuitorului, în acord cu politica economică a statului în materie și cu finalitatea reparatorie a legii.

Atât soluția pronunțată în deciziile menționate, cât și considerentele pe care acestea s-au întemeiat își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (31) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 171

din 19 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, excepție ridicată de Cristina Ivan în Dosarul nr. 24.122/3/2012 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 92D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Agenția pentru Plăți și Inspecție Socială a Municipiului București

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Liviu-Daniel Arcer.

a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că indemnizația pentru creșterea copilului nu reprezintă un drept constituțional, fiind instituită de legiuitor ca o măsură de sprijin pentru familia în care se nasc unul sau mai mulți copii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 5.368 din 21 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 24.122/3/2012, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor.** Excepția a fost ridicată de Cristina Ivan cu ocazia soluționării acțiunii în contencios administrativ și fiscal formulate în contradictoriu cu Agenția pentru Prestații Sociale a Municipiului București și Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, într-o cauză având ca obiect anulare act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că indemnizațiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 sunt destinate creșterii copiilor, așadar reprezintă un drept care se raportează la interesul superior al acestora, deci al fiecăruia dintre copiii născuți din sarcini gemelare sau multiple. În acest context, arată că după nașterea celor doi copii ai săi, proveniți dintr-o sarcină gemelară, a depus la Agenția Națională pentru Prestații Sociale București cerere pentru acordarea indemnizațiilor de creștere a copiilor, pentru o perioadă de 1 an. În timp ce pentru primul copil s-a acordat o indemnizație de creștere în cuantum de 75% din media veniturilor nete realizate în ultimele 12 luni anterioare nașterii, pentru cel de-al doilea copil s-a acordat, în mod greșit, în opinia autorului excepției, o indemnizație de 600 de lei.

În acest context, arată că, potrivit art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, „cuantumul indemnizațiilor lunare prevăzute la art. 2 alin. (2)—(4) se majorează cu 600 lei pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipleți, începând cu al doilea copil provenit dintr-o astfel de naștere”. Aceasta nu înseamnă însă că indemnizația pentru al doilea copil provenit dintr-o sarcină gemelară este de 600 de lei, deoarece, dacă aceasta ar fi fost voința legiuitorului, textul ar fi prevăzut că „cuantumul indemnizațiilor lunare pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipleți, începând cu al doilea copil provenit dintr-o astfel de naștere, este de 600 lei”, ceea ce, în opinia autoarei excepției ar fi neconstituțional, ambii copii trebuind să beneficieze de același cuantum al indemnizației.

Așa fiind, apreciază că, în măsura în care textul art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 se interpretează în sensul că pentru cel de-al doilea copil născut dintr-o sarcină gemelară cuantumul indemnizației lunare este de 600 de lei, acest text de lege este neconstituțional și discriminatoriu, fiind în contradicție cu art. 16 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Instanța consideră că art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 este neconstituțional în măsura în care se interpretează că începând cu al doilea copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multiplă, indemnizația de creștere se majorează cu un anumit cuantum, fără ca toți copiii să beneficieze de aceeași indemnizație, întrucât se creează o situație discriminatorie între copiii născuți dintr-o sarcină multiplă și cei născuți dintr-o sarcină simplă, fiind încălcate dispozițiile art. 16 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, ordonanță de urgență aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 28 iunie 2011.

Textul de lege criticat a fost modificat prin art. IV pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative care reglementează acordarea de beneficii de asistență socială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 30 decembrie 2011.

Având în vedere însă că aplicabile în cauza concretă dedusă judecătii și care își produc efectele față de autorul excepției de neconstituționalitate sunt prevederile art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, în forma lor inițială, anterior modificării acestora prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2011, în conformitate cu Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să examineze constituționalitatea acestui text de lege, care are următorul conținut: „*Cuquantumul indemnizațiilor lunare prevăzute la art. 2 alin. (2)—(4) se majorează cu 600 lei pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipleți, începând cu al doilea copil provenit dintr-o astfel de naștere.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din

Constituție, care prevăd că „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că neconstituționalitatea art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 a fost invocată din perspectiva cuantumului acordat pentru cel de-al doilea copil provenit dintr-o sarcină gemelară (multiplă). Astfel, autorul excepției susține că prin stabilirea unui cuantum de 600 de lei pentru al doilea copil provenit dintr-o sarcină gemelară s-a creat o discriminare între acest copil și ceilalți copii, întrucât prin lege s-a stabilit un cuantum de 75% din media veniturilor nete realizate în ultimele 12 luni anterioare nașterii pentru orice copil.

Analizând critica de neconstituționalitate, Curtea apreciază că un prim aspect care trebuie evidențiat este acela că indemnizația pentru creșterea copiilor reprezintă o prestație minimală de asistență socială cu caracter universal, care nu este supusă sistemului contributiv, ci se constituie într-o modalitate de susținere a familiei ori a persoanelor ce iau în plasament sau adoptă copii, iar nu ca o măsură de protecție a copilului, ca să se poată pune problema unei discriminări în situația scăderii cuantumului pentru al doilea și/sau următorii copii născuți din sarcini multiple în aceeași familie.

Nu se poate acorda, deci, o altă indemnizație pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină multiplă, începând cu cel de-al doilea, dat fiind că indemnizația se acordă raportat la naștere, iar nu la numărul de copii rezultați din aceasta. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, concretizată, de exemplu, în Decizia nr. 937 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 26 ianuarie 2007, prin care Curtea a statuat că „apare ca firească acordarea unei singure indemnizații lunare, indiferent de numărul de copii rezultați în urma unei nașteri, întrucât aceasta este aferentă concediului pentru creșterea copilului, de care persoana îndreptățită beneficiază în condițiile prezentei ordonanțe de urgență”.

De asemenea, prin Decizia nr. 765 din 15 iunie 2011 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 6 iulie 2011, Curtea a reținut că dreptul la indemnizația pentru creșterea copilului nu este un drept constituțional, ci constituie

una dintre măsurile de protecție socială instituite de stat prin lege în virtutea rolului de stat social, dar nenominalizate expres în Constituție. Caracteristic unui astfel de drept este că legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să stabilească condițiile și limitele acordării lor.

Totodată, prin Decizia nr. 455 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 2 iunie 2011, Curtea a statuat că „indemnizația pentru creșterea copilului constituie o măsură concretă de protecție socială, fiind dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească modalitatea de acordare a acesteia, fără a aduce atingere existenței dreptului în sine”.

De altfel, Curtea reține că scopul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 a fost acela de a susține familia în vederea creșterii copilului, indemnizația nefiind un drept al copilului, ci al părintelui, suplinindu-se astfel veniturile pe care părintele nu le mai poate realiza din exercitarea unei profesii, pe durata concediului pentru creșterea copilului.

Față de susținerea autorului excepției ce vizează pretinsa discriminare între copii, Curtea constată faptul că, potrivit Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2012, copiii beneficiază, fără discriminare, de o alocație lunară, ca formă de ocrotire din partea statului.

Având în vedere cele menționate, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În subsidiar, Curtea apreciază că aspectele criticate nu privesc o problemă de control al constituționalității legii, ci de politică legislativă. Organul legislativ poate hotărî, în limitele prevăzute în Constituție, asupra conținutului reglementărilor legale și oportunității adoptării acestora. Așa fiind, Parlamentul, în temeiul art. 61 alin. (1) din Constituție, ținând seama de realitățile social-economice și demografice ale țării, este singurul îndreptățit să stabilească acordarea unui alt cuantum reprezentând indemnizația lunară.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, excepție ridicată de Cristina Ivan în Dosarul nr. 24.122/3/2012 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind ocuparea posturilor vacantate după data de 1 ianuarie 2013 pentru personalul din sistemul de asistență socială

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 alin. (2) al art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, cu modificările ulterioare, și al art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene de acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă ocuparea prin concurs sau examen a posturilor vacantate după data de 1 ianuarie 2013 pentru personalul din sistemul de asistență socială, cu condiția încadrării în cheltuielile de personal aprobate.

Art. 2. — Prevederile art. 1 se aplică autorităților administrației publice locale, precum și serviciilor sociale administrate și acordate de acestea, după cum urmează:

a) posturile vacantate din cadrul serviciilor sociale organizate conform prevederilor art. 41 din Legea asistenței sociale nr. 292/2011, respectiv instituții și unități de asistență socială;

b) posturile vacantate din cadrul serviciilor publice de asistență socială din subordinea consiliilor județene/consiliilor locale/consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București/Consiliului General al Municipiului București, precum și din compartimentele din aparatul de specialitate al primarului, organizate conform prevederilor art. 113 alin (2)—(4) din Legea nr. 292/2011.

Art. 3. — În limita posturilor vacantate în condițiile art. 1, nominalizarea posturilor pe categorii profesionale, în vederea ocupării prin concurs sau examen, este de competența ordonatorului de credite, cu aprobarea ordonatorului principal de credite.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei, protecției
sociale și persoanelor vârstnice,

Mariana Câmpeanu

Ministrul delegat pentru dialog social,

Adriana Doina Pană

Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării
regionale și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

București, 27 martie 2013.

Nr. 125.

ACTE ALE PARTIDELOR POLITICE**CUANTUMUL TOTAL**

**al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2012,
conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice
și a campaniilor electorale — Forumul Democrat
al Germanilor din România — Forumul Județean Sălaj**

1. Persoanele juridice care au făcut în anul 2012 donații a căror valoare cumulată depășește 10 salarii de bază minime brute pe țară: nu este cazul.

Alte venituri:

2. Cuantumul total al veniturilor din cotizații: 300 lei

3. Nu s-au înregistrat în anul 2012 situații în care persoane fizice să fi făcut donații a căror valoare însumată să depășească 10 salarii minime brute pe țară.

4. Cuantumul veniturilor provenite din alte surse — total 228,91 lei, din care:

a) venituri din dobânzi 0,91 lei

b) alte venituri 228,00 lei

c) nu s-au realizat venituri economice în anul 2012

Total venituri: (1+2+3): 528,91 lei

CUANTUMUL TOTAL

**al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2012,
conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice
și a campaniilor electorale — Asociația Liga Albanезilor din România**

1. Lista persoanelor fizice care au făcut în anul fiscal 2012 donații a căror valoare cumulată depășește 10 salarii de bază minime brute pe țară

Nume	CNP	Cetățenie	Valoare	Data
Oana Manolescu	2410526163197	română	8.382	20.11.2012

2. Cuantumul total al veniturilor din cotizații — 0 lei

3. Cuantumul total al veniturilor din donații — 8.382 lei

4. Cuantumul total al veniturilor din alte surse (dobânzi bancare) — 5 lei

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

